

Neyi neresinden tutacağımızı şaşırdık

Yerimde durmadığım, bu sebeple pek çok şeyi görmeden çevresinden dolıştığım yıllarda babamın bana en çok söylediği şeylerden biriydi, derti ki: **"Slowly slowly..."** Yani yavaş yavaş, yavaşça...

"Neden İngilizce konuşuyor? Amerika-lı mısınız?" filan demeyin hemen, ilgimi çekmek için yapıyordu bunu. Önerisine ne kadar uydum, ne kadar gördüm gör-mem gerekenleri bilemiyorum, ancak uzun yıllar sonra girdi hayatımıza **"slow city"**, **"slow food"** gibi kavramlar. **Cünkü biz büyüdüğçe hayat hızlandı. Ve tekrar yavaşlamak istedik. Her şeyin "slow" versiyonu yeniden moda oldu.**

Anımsıyorum bu noktaya ben nasıl geldiğimi ama... Bilgisayarın başına geçip IRC (internet relay chat) sayesinde dünya-nın her yerinden çeşit çeşit insanla online yazışabilmek fikri bile o dönemde beni uçurmaya yeten bir şeydi.

O günden beri internetsiz yapamaya-cağımı biliyordum.

Forumlar vardı, hemen her konuda... Polonyalı da edebiyat ve felsefe eğitimi-nin paralel gitmesi gerektiği hakkında ya-zıyordu, Alman'ı da...

Amerika'daki bir arkadaşımın ikimiz de uyanık olduğumuz saatlerde karşılıklı yazışabilmek, telefonsuz iletişim kurabil-mek harika bir şeydi!

İnsan buna alışınca daha azıyla yeti-nemez. Yetinemedim. Yetinemedik.

Ama tabii bunun da bir bedeli vardı. Her şey ama her şey internetteydi artık. Dünyanın bilgisi... Eğlenceli olanı da acı gerçekler de. Doğrusuyla yanlışıyla... Her türlü manipülasyona açık olarak. **Üstelik insan ömrüne sığmayacak kadar çok şey, tek bir tuşun ardında ve hangi sırayla hangisine bakacağını, neyi okuyacağını şaşırtarak...**

HADİ HOP, SİRADAKİ GELSİN

Epey oluyor, Elif (Key) bana **"slow rea-ding"** kavramından ve yansımalarından

söz etti. Birkaç da link verdi.

"Ben yazacak-tım ama sen yaz, sana daha uygun" dedi.

Ben de mal bulmuş mağribi gibi aldım sayfa-larca çıkışı, baş-ladım okumaya. Zira evet, etra-fımda herkes es-kisine göre daha az okuyor ol-maktan şikâyet-çiydi, ne zaman

daha az okumaya başlamıştık ve neden?

Aa bir de ne göreyim; konuyla ilgili makalelerin birinin daha ikinci cümlesi mevzuu zaten özetliyordu: **"Şayet bu yazıyı basılı okuyorsanız en fazla yarısını okuyacaksınız ama online okuyorsanız büyük ihtimalle beşte birini bile okumayacaksınız"**.

Bir sonraki makaleyi okuma fikri ka-famda pırıl pırıl parlayıp alarm verir ve beni rahat bırakmazken ne de doğru bir noktaya parmak basılıyordu.

Daha fazla bilgiye yetişme telaşıyla elimdekini özümsemeden, hatta okuyup bitirmeden başka bir şeye geçecektim muhtemelen... Buna rağmen "Hı hı ben anladım seni" deyip geçtim de valla.

Ancak mesela **"İstanbul Eats- Exploring The Culinary Backstreets"** adlı kitap elime geçince yavaşladım. Hatta kaldım. Kitaba kilitlendim.

SLOWLY SLOWLY...

"İstanbul Eats", Ansel Mullins ve Yigal Schleifer'in hazırladıkları kitaplardan. **Bo-yut**'tan çıktı. İstanbul'daki yerel lezzet noktaları için bir rehber.

Sindire sindire, tadını çıkararak yemeği sevenler, masada sohbetin tadına varanlar için, gerçekten "yemek" servis eden yer-lerden bahsediyor.

Kitabı tavsiye ediyorum etmesine, an-cak daha önemli bir şey var: **Biraz yavaş-lamanın, görerek bakmanın ve karşılaştı-ğımız şeyi anlayarak özümsemenin kıy-metini anımsamalıyız.**

Evet çok kitap var okuyacak, çok link var tıklanacak, çok film var izleyecek, çok çok çok her şey... Ama hepsine yetişmeye imkân yok, zaman yok, kafa da yok...

Telaşa kapılmayın, kafalar gitmesin, çünkü telaşın bir faydası yok, herkes ka-bınca, alabileceği kadar alacak zaten. Bi yerlerimizi yırtsak da...

Yani, aslında aceleye hiic mahal yok, şşşt slowly slowly... Olduğu kadar :)

